

ఎన్నోరంగుల తెల్లకిరణం - సీతారామశాస్త్రి

(సిరివెన్నెలగారు వ్రాసిన కథలు నెలకొకటి)

సంకల్పం

సాహిత్యంలో 'కథ' (short story)కి సంబంధించిన నిర్వచనాలూ, నియమావళి, ఆవిర్భావం. ఆకృతి, పరిణామము, పరిణితి ఇత్యాది అంశాలపట్ల నాకు నిర్దిష్టమైన అవగాహన ఉంది - అని నేను అనుకోను. కథా సామ్రాజ్య నిర్మాతల, నిర్ణేతల సరసన నిలచి తర్కించే తాహతు నాకుందని కూడా అనుకోలేను.

'ఏం చెప్పాలి' అనే దానికన్నా 'ఎలా చెప్పాలి?' అనే అంశంపట్లే నాకు ఎక్కువ మక్కువ.

కనుక, నా కథల్లో ఇంతవరకు స్పృశించబడని, కనని, వినని అపురూపమైన 'వస్తువు' ఉందని దబాయించను.

కథా కథన విధానంలో, రసపోషణ, నిర్వహణ వగైరా సాంకేతికాంశాలపట్ల నాకున్న పరిజ్ఞానం బహు తక్కువ.

'కథ చెప్పడం' అనేది ఎప్పుడో అయిపోయింది - "with all its totality & perfection" అనేది నా నమ్మకం.

'ఎలా చెప్పడం' అనేది ఎప్పటికీ అయిపోదు అనేది కూడా నా నమ్మకం.

'అతి పాత', 'మామూలు' విషయాలే ఒక్కొక్కప్పుడు నా గుండెను కొత్తగా, బలంగా 'తాకిన' అనుభూతి కలిగినప్పుడు, ఆ అనుభూతిని యథాతథంగా 'మాటల్లో'కి అనువదించడానికి నేను చేసిన ప్రయత్నాన్ని చాలామంది కథా సాంకేతిక నిపుణులు 'ఇది, ఇలాంటిది కథే కాదు పొమ్మన్నారు.'

'కాబోసు' అనుకున్నాను గాని, తెగబడి 'ఏం? ఎందుక్కాదు?' అని ఎదురు తిరిగే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. 'కానీలే! నాదో 'మాలోకం' అయి ఉంటుందని ఊరుకున్నాను.

నా 'మాలోకం'లో జనాభా లెక్కల సేకరణ జరిగితే, నేను గాక ఇంకా ఎవరైనా ఉన్నారా, ఉంటారా అని తెలుసుకోవాలనే నా ఆరాటం గత ముప్పై సంవత్సరాలుగా నన్ను వెన్నంటే ఉంది.

ఆ 'రీసెర్చ్'లో భాగంగా ఇలా నా 'స్వగతాలన్నీ' ఓ సంకలనంగా పోగుచేసి అన్వేషణకి పంపిస్తున్నాను.

(సీతారామశాస్త్రి)

ఇదో తిరుగుబాటు కథ

"అదీ కథ" అని ముగించాను.

ముందు చిన్న చిరునవ్వు నవ్వాడు విశ్వపతి. తర్వాత దాన్నే బాగా పెద్దదిగా విస్తరింపజేశాడు.

నాకు కోపం వచ్చినమాట నిజమే. కానీ తమాయించుకున్నాను. ఈ పెద్దమనిషి ఇలా తన టిపికల్ స్పెషల్ లైజ్ అండ్ కేరెక్టరిస్టిక్ నవ్వు నవ్వుక మానడని తెలుసు. అయినా తప్పలేదు.

చిట్టిరాజు తిరుగుబాటు నాకు ఓ చిన్న ప్రాబ్లం అయింది, చిన్నదైనా, పెద్దదైనా ప్రాబ్లం ప్రాబ్లమే. ప్రతి ప్రాబ్లంకీ రెడీ రికనర్ విశ్వపతి కనక నాకు తప్పలేదు. అవసరం నాది. సమాధానం నాక్కాలి. అతనిదగ్గరుంది. ఊరికేనే ఎవరూ ఏదీ ఇవ్వరు.

‘ఓరి చెవలాయ్!’ అన్నట్లుగా ఓ చిన్న నవ్వు నవ్వి, కృష్ణుడి పోజు పెట్టి, నా చెవిలో పువ్వెట్టుడం అతనికి సరదా. పెట్టించుకోవడమే నేను చెల్లించవలసిన మూల్యం.

“ఇది ఇంకో బెబ్బే కథ. పాతదే బాటిల్ కూడా పాతదే లేబిల్ మాత్రం కొంచెం మారింది” అన్నాడు విశ్వపతి.

“కోడ్ లాంగ్వేజుదిలేయ్. సూటిగా చెప్పు” చిరాకు పడ్డాను.

“కోడ్ లాంగ్వేజేం కాదు. నీకు బెబ్బే కథ తెలీదా? బోన్లోనుంచోబెట్టి ఎదుటి లాయరు ఏ ప్రశ్న వేసినా, దానికి ‘బెబ్బే!’ అని జవాబిచ్చేమని, నీలాంటి లాయరొకడు చిట్టిరాజులాంటి క్లయింట్ కి అమూల్యమైన సలహా ఒకటిచ్చాడు. అలా అయితే అమాయకుడనుకునో, మూగాడనుకునో, పిచ్చాడనుకునో, కోర్టువారు కేసు కొట్టేస్తారని కూడా చెప్పాడు. అలాగే అయింది కూడా. ఎటొచ్చీ ఫీజిమ్మని అడిగినప్పుడు చిట్టిరాజు కిరీటికి బెబ్బే చెప్పాడు” ఆగాడు విశ్వపతి. “నానెన్స్! నానెన్స్! నేను చిట్టిరాజుని ఫీజిమ్మండవేమిటి?”

“శిష్యుడివి కమ్మని డిమాండ్ చెయ్యడం. ఫీజిమ్మనడంలాంటిదే!”

“నాతో శిష్యురికం చెయ్యమని నేనేం చెప్పలేదే అతన్నో?”

“నోటితో చెప్పలేదనుకో! జస్ట్ ఎక్స్ప్లాయిట్ చేశావు అతన్ని - అంతే.”

“ఇటీజ్ టూ మచ్ పటి! నువ్వు నన్ను ఫోరంగా అవమానిస్తున్నావు” కోపంతో ఊగిపోయాను.

చిరునవ్వుని అలాగే అట్టేపట్టుకుని, టాపిక్ మార్చాడు విశ్వపతి.

దాదాపు అరగంట తర్వాత, సుహృద్భావ వాతావరణంలో చర్చలు కొనసాగాయి.

జవాబు చెప్పాడు ఆఖర్న. స్వీట్ గా అయినా, స్పష్టంగా చెప్పడం స్వీట్ గానే చెప్పాడుగానీ, ఆ జవాబు - పచ్చినిజం గనక చేదుగా ఉంది.

అది అయిదోసారి భాస్కరావు చిట్టిరాజు దగ్గర అప్పుచ్చుకోవడం.

నాకు ఒంటికి కారం రాసుకునట్టెంది. భాస్కరావు అంటే నాకు విపరీతమైన ఒళ్ళుమంట.

వ్యవహరించడానికైతే, ‘అప్పుచ్చుకోవడం’ అని అనాలిగాని, భాస్కరావు ఎవరి దగ్గరా అప్పుచ్చుకోడు. ఎగరేసుకుపోతాడంతే. తిరిగిచ్చే ప్రసక్తేలేదు.

ఆ ప్రత్యేకమైన ఆర్టులో ‘అప్పారావు’ కూడా తనముందు బలాదూరే అన్నంత ధీమా ఒకటి మనిషిలో ‘ఎంతటివాణ్ణయినా, ఇట్టే వెరివెధవని చేసి లాగిగలను తెలుసా?’ అన్నట్లు ఓ వంకర నవ్వోటి నవ్వుతాడు నావైపు. ఆ నవ్వులో ‘నిన్నుమాత్రం ఎన్నిసార్లు వెరివెధవని చెయ్యలేదు?’ అన్న భావం ఒకటి నన్ను పొడుస్తూ ఉంటుంది.

ఆఫీసులో మా ఏ.ఓ (ఎక్సాంట్స్ ఆఫీసర్) మొదలుకుని, వాచ్ మేన్ దాకా అందరూ మోర్ దేన్ త్రీ టైమ్స్ భాస్కరావు ట్రిక్కుల్లో పడ్డారు. నేనూ నాలుగైదుసార్లు అతని కార్డ్స్ లో తురుపుగా ఉపయోగపడ్డాను.

అందరూ 'మనకెందుకులే పోన్లెస్తూ' ఫక్కిలో ఊరుకున్నారు గాని నేను వదలేదు. వాళ్ళందరిదీ ఫక్కు పిరికితనం అని నా విశ్వాసం. నాకు పిరికితనం, బెరుకుతనం లేవు. ముక్కుసూటి మనిషిని నేను. డబ్బైతే రాబట్టుకోలేక పోయానుగాని, ఓ మంచిరోజు చూసి, భాస్కరావుని పదిమందిముందూ ఛెడామడా చెరిగేశాను. నిజం చెప్పాద్దూ, అనుకోకుండానే కొంచెం కాలరు పైకి సర్దుకున్నాను.

అదిగో అప్పట్నుంచి, నన్ను అప్పయితే అడగడుగాని ఆ నవ్వోటి మాత్రం నావైపు విసురుతుంటాడు.

నేను చెరిగేడవైతే చెరిగేసేనుగాని, చరిత్రేమీ మలుపు తిరిగినట్లు కనబడలేదు.

అతను తన కళాకౌశలాన్ని ప్రదర్శిస్తూనే ఉన్నాడు విజయవంతంగా, నిరాఘాటంగా, నా ఎదురుగా ఎప్పుడు, ఎవణ్ణి బుట్టలో వేసుకున్నా, నా మొహం మీదికి మాత్రం ఆ వంకర నవ్వు బాణాల్ని రువ్వుతాడు. అవి నాకు కారంగా తగుల్తాయి.

అయిదోసారి చిట్టిరాజుని అల్లాటప్పాని చేసి, నన్ను నవ్వుతో వెక్కిరించి వెళ్ళిపోయాడు భాస్కరావు.

నేను చిరాగ్గా లేచి, సీరియస్గా ముఖం పెట్టుకుని చిట్టిరాజు దగ్గరకి వెళ్ళి -

"రాజూ అలా కేంటీన్కి వెళ్ళొద్దాం వొస్తావుటోయ్?" అని పిలిచాను.

నావైపు చూసి అన్నాడు చిట్టిరాజు "ఏమైనా పనుండా సార్?" అని.

"పనంటే.. ఏం లేదోయ్. జస్ట్ నీతో కొద్దిగా మాట్లాడాలి. అప్పడగడానికి మాత్రం కాదులే" ఓ వెరినవ్వులాంటిది కదిలింది నా పెదవులమీద.

"భలేవారు సార్! అడిగితే మాత్రం తప్పేముంది? పదండి" చాలా నిర్మలంగా నవ్వుతూ అన్నాడు చిట్టిరాజు, అతని నవ్వులోని నైర్మల్యం, నాకు భాస్కరావు మీద మంటనీ, అతని మీద జాలి, ప్రేమ, అభిమానం, వాత్సల్యంలాంటి భావాల్ని కలిగించింది.

"రాజూ! నువ్వు నా తమ్ముళ్ళాంటివాడివి. ని మీద ప్రత్యేకమైన అభిమానం ఉంది నాకు. జస్ట్ ఓ కొలీగ్లా మాత్రమే నిన్ను చూడటం లేదు నేను. ఆ సంగతి నీకూ తెలుసు. ఏవంటావ్?"

ఏవంటాడు? ఈ ఉపోద్ఘాతం ఎందుకో అతనికి సరిగ్గా అర్థంకాలేదు.

ఈ ఉపోద్ఘాతంలో కొంత నిజం లేకపోలేదు. చిట్టిరాజు ఈ మధ్యనే కొత్తగా ఎప్పాయింటయ్యాడు. పంథొమ్మిది ఇరవైయేళ్ళుంటాయి. సర్వీస్లోనూ, వయస్సులోనూ కూడా పదేళ్ళు పెద్దవాణ్ణి అతనికన్నా. అతనికి ఎలాట్ చేసిన సీటులోని వర్క్ గుర్తించి నేనే ట్రైయినింగ్ యిచ్చాను.

ఆ తర్వాత అతనికి మా యింటికి దగ్గరలో ఒక రూం కూడా అద్దెకిప్పించాను.

నేనంటే అతను చాలా గౌరవభావంతో ప్రవర్తిస్తాడు. నేనూ, రోజుకోసారైనా అతని మంచిచెడ్డలు కనుక్కుంటుంటాను.

పరిచయంలో ఎప్పుడో నేను నాకు తెలియకుండానే ఏకవచనంలోకి దిగిపోయాను. ఏం అనుకోలేదు అతను.

చిట్టిరాజు కొంచెం మెతకమనిషి. ఎవర్ని కాదనలేడు. ఏ విషయం మీదా గట్టిగా మాట్లాడలేదు. తనకి ఇష్టంలేని విషయాన్ని గట్టిగా తిరస్కరించలేడు. బాగా మొహమాటస్థుడు.

అది అలుసుగా తీసుకుని మా హెడ్ క్లర్కు, అతనికి అయినవీ, కానివీ అన్నిపన్నా అంటగట్టి అరవచాకిరీ చేయించుకుంటూ వుంటాడు.

దానికి సాయం అతను చూసేది ప్రావిడెంట్ ఫండ్ సీటు. ప్రతివాడు రావడం తన లోన్ ఆప్లికేషన్ సంగతి చూడమని బతిమాలడం, ఇతను ప్రతివాణ్ణి ఒబ్లైజ్ చెయ్యడం, ఏ.ఓ చేత చివాట్లు తినడం. పెండింగ్ లేకుండా చూసుకోవడం కోసం చిట్టిరాజు గొడ్డులా పనిచేస్తూ రాత్రి ఏడూ ఎనిమిదిదాకా ఆఫీసులోనే ఉండిపోతూ ఉంటాడు. అది చాలదన్నట్లు రూముకి కూడా ఆ రికార్డంతా తెచ్చుకుని పని చేస్తాడు.

చూసిచూసి ఓ రోజు చిట్టిరాజుని దగ్గర కూర్చోబెట్టుకుని, ఓ గంట బోధపరిచాను.

"మంచితనం మరీ ఇంత పనికిరాదు రాజూ. పోనీ గుర్తింపైనా ఉంటుందా అంటే పని చేయించుకుని, నిన్ను వెరివెధవని చూసినట్టు చూస్తారు. కొంచెం గడుసుతనంగా ఉండాలి" అని.

ఉపోద్ఘాతానికి జవాబునాశిస్తూ చూశాను చిట్టిరాజు కేసి.

"...ఎంతమాటండీ! మీ అభిమానం నాకు తెలియదా?" అన్నాడు రాజు.

"అవునా? ఎవడెలాపోతే నాకేం అన్న పద్ధతిలో నీ గురించి అనుకోలేకపోతున్నాను. నువ్వీ విధంగా భాస్కరావు వల్లోపడ్డం నాకు నచ్చడంలేదు"

"వల్లోపడ్డం ఏముందండీ? ఏదో అవసరానికడిగారు. ఆయనే ఇచ్చేస్తారు. నా దగ్గరుంది గనక ఇచ్చాను. లేకుంటే యివ్వలేను కదా!"

"నీకెప్పుడు లోకం అర్థం అవుతుందో నాకు తెలీడంలేదోయ్. మెత్తగా ఉంటే నెత్తెక్కితొక్కుతుంది లోకం. అతను యివ్వడనీ నీకు తెలుసు. ఇది మొదటిసారి కాదనీ నీకు తెలుసు"

"ఏం చెయ్యమంటారండీ? మనిషింత మనిషికి లేదు పామ్మని అబద్ధం చెప్పమంటారా?"

"చెప్పాలయ్యా! ముల్లు దగ్గర ముల్లులాగే వ్యవహరించాలి. మొహమాటానికిపోతే ఏదో వస్తుంది. చివరకు భ్రష్టుడివైపోతావ్"

ఏం మాట్లాడలేదు రాజు.

ఈ మధ్య నాతో చనువుగా ఉండటం తగ్గించాడు చిట్టిరాజు, కారణం బోధపళ్ళేదు నాకు. పలకరిస్తే ముభావంగా జవాబు చెప్పి తన్నుకుపోతున్నాడు.

మొన్నామధ్య ఒకసారి, మా పాపను హాస్పిటల్లో జాయిన్ చెయ్యవలసి వచ్చినప్పుడు, అర్జంటుగా జి.పి.ఎఫ్ లోన్ కావలసివచ్చింది.

అప్లికేషన్ పెట్టి, సంగతి చెప్పి, రాజుని బతిమాలాను తొందరగా చెయ్యమని.

"సారీ సారీ! పెండింగ్ ఎక్కువగా ఉంది. ఏ.వో గారు ఆఫీసార్లర్ వేశారు సీరియల్ ఆర్డర్ దాటవద్దని. ఏమనుకోకండి స్లీజ్. ఏ.వో గారిచేత స్లీప్ రాయించుకురండి" అన్నాడు చిట్టిరాజు.

నిజవే అనుకున్నాను. కొంచెం సంతోషించాను కూడా, కనీసం ఈపాటైనా చెప్పగలుగుతున్నాడని.

సాయంత్రం దాకా శాంక్షను రాలేదు. సంగతేమిటో కనుక్కునేందుకు వెళ్ళాను. ప్యూన్ చెప్పాడు.

చిట్టిరాజు స్లీప్ ఆధారంగా నా అప్లికేషన్ ఫుటప్ చెయ్యనేలేదట. ఆ స్లీప్ ని జనరల్ ఫైల్లో వేసి. "పెండింగ్ చాలా వుంది. నూటయాభై అప్లికేషన్లు దాటించి ఫుటప్ చెయ్యమంటారా?" అని నోట్ రాసి, మళ్ళీ ఏ.ఓకి పంపించాట్ట. ఆ సరికి ఏ.ఓగారు ఏదో మీటింగ్ కి వెళ్ళిపోయారు.

ఆ రోజుకి రాలేదు నాకు లోన్. మర్నాటిదాకా రాలేదు. అయితే నాకు ఒక విషయం అయోమయం అనిపించింది, 'ఇంత చిన్న విషయాన్ని చిట్టిరాజు ఎందుకింత సాగదీశాడు?' అని.

అయితే మర్నాడు నా అప్లికేషన్ తో బాటు వెంకట్రావు కూడా లోన్ తీసుకుంటూవుంటే అడిగాను. తనెప్పుడు అప్లయి చేశాడని. ఆ రోజే, అంతకు అరగంటముందే అని చెప్పాడు వెంకట్రావు. పైగా అతను ఏ.ఓగారి దాకా వెళ్ళనేలేదట, చిట్టిరాజు దగ్గరే పనయిపోయిందట.

"రాజూ!" పిలిచాను, తలెత్తి చూశాడు.

"నా మెడికల్ బిల్లు రేపు వస్తుంది. ఈ రోజే శాంక్షన్ అయిపోయిందిగాని, కేషియర్ టైమైపోయింది రేపు రమ్మన్నాడు. పాపకి అర్జంటుగా పాలడబ్బా కొనాలి. ఓ పాతిక ఉంటే సర్దుతావా?" ఎందుకో, నా మాటల్లో నాకే తెలియకుండా ఓ మోస్తరు ఇబ్బంది, మొహమాటం, బెరుకు ధ్వనించాయి.

"సారీ సార్. అయ్యాం రియల్లీ వెరీసారీ. ఉంటే ఇచ్చేవాణ్ణి.." అంటూ నాకేసి చూడకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

అంతకుగంటముందే చిట్టిరాజు ఫెస్టివల్ ఎడ్యూన్స్ తీసుకున్నట్లు నాతో చెప్పాడు కేషియర్ రంగారావు.

"రేపిస్తాను గురూగారూ! అండాకా మీ శిష్యుడు చిట్టిరాజు దగ్గర తీసుకోండి. జస్ట్ గంటైంది అతను ఎఫ్.ఏ తీసుకుని" రంగారావు మాటలు నా చెవిలో గింగురుమంటున్నాయి.

ఏమీ తోచక, మరెవర్షడగాలా అని ఆలోచిస్తూ కేంటీన్ వైపు నడుస్తున్నాను.

దూరం నుంచి, భాస్కరావు చిట్టిరాజుతో మాట్లాడుతుండటం కనిపించింది.

నేను నాలుగడుగులు ముందుకు వేసేసరికి, భాస్కరావు నాకేసి వస్తున్నాడు. చేతిలోని నోట్లు జేబులో పెట్టుకుంటూ, నావైపు మళ్ళీ ఓ వంకర నవ్వు నవ్వాడు.

నాకు అర్థమైంది ఒకటి.

అర్థం కాలేదు మరొకటి.

చిట్టిరాజు నాతో యిలా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తున్నాడో అర్థంకాలేదు.

నేనేమైనా చేస్తే అతనికి ఉపకారమే చేసానుగాని, ఏమీ అపకారం చెయ్యలేదుగదా?

పోనీ, నేను చెప్పిన హితవు బాగా జీర్ణించుకుని లోకం మీద, అవకాశవాదం మీద, ఎక్స్ప్లాయిటేషన్ మీద తిరుగుబాటు చేస్తున్నాడా అంటే అదీలేదు. అలా అయినా నిజంగా సంతోషించేవాణ్ణి.

అతన్ని హెడ్ క్లర్క్ ఇప్పటికీ అలాగే ఎక్స్ప్లాయిట్ చేస్తున్నాడు. అతన్ని కొలీగ్స్ అందరూ ఇప్పటికీ అలాగే ఒత్తిడిచేసి పనులు జరిపించుకుంటున్నారు. అతను ఇప్పటికీ అలాగే అరవచాకిరీ చేస్తున్నాడు. అతను ఇప్పటికీ అలాగే రూంకి రికార్డు తెచ్చుకుని పనిచేస్తున్నాడు.

భాస్కరావు చిట్టిరాజు దగ్గర ఇప్పటికీ అలాగే డబ్బు 'అప్పుచ్చు' కుంటున్నాడు.

"మరి ఏ మార్పు అతనిలో వచ్చినట్లు? ఏ మార్పు రాకపోతే అట్టేపాయె! మధ్యలో నామీద ఈ విధంగా చిట్టిరాజు తిరుగుబాటు ధోరణి, కక్ష సాధింపు చర్య ఇవన్నీ ఎందుకు ప్రదర్శిస్తున్నట్లు? ఇదీ సమస్య. అదీ కథ" అని, విశ్వపతితో చెప్పి ముగించాను.

చాలాసేపటికి, సజావుగా జవాబు చెప్పాడు విశ్వపతి.

"ఎక్స్ప్లాయిటేషన్స్ అనేక విధాలు. అందులో స్పిరిట్సువల్ ఎక్స్ప్లాయిటేషన్ అనేది ఒకటి.

నువ్వు చిట్టిరాజు ఆత్మ అహంకారం, వ్యక్తిత్వం వగైరా రూప నామాంతరాలతో వ్యవహరించబడే 'ఇగో' మీద సవారి అయిపోయావు.

ఎవడైనా సరే తన తాలూకు బలహీనత, అసమర్థత, అమాయత్వం వగైరా అవలక్షణాలని ఆయా ఒరిజినల్ పేర్లతో అంగీకరించడానికి యిష్టపడడు. ఎదుటివాడు, వీడి మంచే కోరనీ, మరింకేం కోరనీ వేలెట్టి చూపించి ఆ పేర్లన్నీ వల్లిస్తే అసలు భరించలేడు.

‘ఓరి చెవలాయీ! నీకు తెలీదు. నేను చెబుతున్నాను నేర్చుకో. అదలాక్కాదు, ఇదిలాగ’ అని చిట్టిరాజుకి గొప్పతనాన్ని అంటగట్టి, అతని అవలక్షణాలన్నిటికీ గ్రేట్‌నెస్‌ని పూతపూసి, అతని ముందు చేతులు నలుపుకుంటూ నిలబడి, నసిగి, అతనికి శిష్యపరమాణువుల్లా నటించి, నిలబడగలుగుతున్నారు.

ఇవేవీ అతనికి తెలియని విషయాలనుకోకు నువ్వు. అన్నీ తెలుసు. అయితే ఎటొచ్చీ తన బలహీనతల్ని తనే ఎప్పటికో అప్పటికి ఎలాగొలా జయించుకుంటాడు. నీతో పాఠాలు చెప్పించుకుందికి సిద్ధంగా ఉండడు.

నిప్పుని పట్టుకోని పసివాణ్ణి. ఆ తర్వాత పట్టుకోవడం మానేస్తాడు. వాణ్ణి వదలకుండా గట్టిగా పట్టుకుని చూడు. చెయ్యి కొరికి బైటపడతాడు.

పతితుడా! భ్రష్టుడా! బాధా సర్పదష్టుడా!’ అని జాలి పడుతూ వాణ్ణి రగిలించలేవు.

‘ఓహో వీర యువకా! శూర ఎలకా!’ అని పాడి వాణ్ణి గెంతించగలవు.

బోధపడిందా!

Post your comments